

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Schow, Johannes Nikolai.; efter Schiller ; af Joh.
Nic. Schow.

Titel | Title:

Barnemordersken

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : E. M. Cohen, 1814

Fysiske størrelse | Physical extent:

[8] s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Barnemordersten.

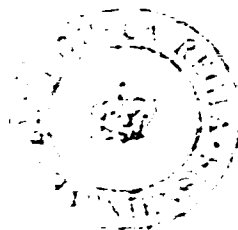
Efter Schiller.

af

Joh. Nic. Schow.

Kjøbenhavn, 1814.

Trykt hos G. M. Cohen.

Hør, hvor huult de Klokkers Samklang lyder!
Biseren paa sidste Time staaer.
Nu, saa skee da det, som Skiebnen byder!
Gravledsagere til Pladsen gaaer!
Sidste Afskedskys Du, Verden, tage!
Disse Taarer end, o Jord, Du see!
Din Forgift, o den var sød at smage!
Vi er quit, Du sjelforgiftende!
Farer vel I dette Jordlivs Glæder!
— Sorten Muld I nu ombyttes med —
Farer vel I Livets Rosenkjæder,
Som saa tidt borttrylle Vigens Fred.
Farer vel I Drømme, gyldenrøde,
Børn af paradisiisk Phantasi!
Vee! i Morgendrommen alt I døde,
Evigt aldrig atter blomstre I.
Før de rosenrøde Sloifer hæved'
Indigen min Uskylds Svanedragt,
Hvor de blonde Lokker løst henvæved'
Laae den unge Roses fulde Pragt:

Vee mig, vee mig! den Indviende til Helved'
Pryder vel endnu det hvide Mon,
Men af! der, hvor Rosen skjønt sig hvælved'
Sees det sorte Dødningsbaand.
Græd for mig I, som Fald ei kjende!
Omkring hvem sig Uskylds Lilie snoer,
I hvis bløde Barm ei Flamme brænde,
Heltestyrke af Naturen boer.
Vee mig! sølende med Qvindens Varme
— Nu mit Dommersværd er Følelsen —
Vee! omslynget af den Falskes Arme
Sov Luises Uskyld hen.

Uf! maaskee en Anden nu omsværmer
Denne Slangebarm, som mig har glemt,
Flagrer om, mens jeg min Grav mig nærmer,
Andres Pyntebord med Elskovsskjemt.
Holder vel sin Pige ømt i Løkken,
Snapper Kysset, hun hen mod ham slaaer,
Mens, udsprudlende paa Dødningsblokken,
Hvit mit Blod, mit Blod fra Kroppen staaer.
Joseph, Joseph! fjernt i anden Zone
Folge Dig Luises Dødningsang!

Klokketaarnets hule Sørgetone

Slaae dit Dre med sin Dødssejflang!

Lydter Du fra Pigers bløde Munde

Dmt til Kjærlighedens kjelne Lyd,

Pludseligt den slaae en Helvedsvunde

I din Belysts Rosenryd!

Ha Forræder! ei Luises Emerte,

Ikke Dvindens Skjændsel, haarde Mand!

Ikke Barnet under dette Hjerte,

Ei hvad Ulv og Tiger smelte kan!

Sine Seil han stolt fra Land lod stande,

Mine Dine zittred' dunkelt med,

Nu for Pigerne ved Seines Strande

Klynker han sin falske Sed.

Dg i Moders Skjød den Lille hviled',

Laae i gylden Ro saa sødelig,

Som den unge Morgenrose smiled'

Yndtgen den fagre Glut til mig.

Udaf alle Træk hans elskte Billed

Taled' pinlig kjærligt til mig ned

Den beklemte Moderbarm forvilled'

Kjerlighed og Haabløshed.

"Qvinde, nævn min Fader"! byder
Han med Ufkylds skummie Tordensprog.
"Qvinde, nævn Din Mage"! lyder
Det i Hjertets, meeſt forborgne Krog.
Vee! omfonſt Du eſter ham vil lede,
Som vel alt ta'er andre Børn i Favn;
Mod vor Lykkes Stund Du Hevn vil bede,
Naar Dig ſkjænder Frillesønnens Navn.

Hun Dig fødte, o med Qvaler vilde
Gensom fidder hun paa viden Jord,
Tørſter evigen ved Glædens Kilde,
Hvori Edder ved dit Syn nedføer.
Al! i hver en Lyd fra Dig gjenklinge
Smerter over Lykken, ſom forgik,
Og de bittre Dødsens Pile ſvinge
Sig fra Smilet i dit Barneblif.
Helved, Helved, hvor jeg Dig ei ſkuer,
Helved hvor mit Die-møder Dig,
Dine Kys er Cumenibeluer,
Fra hans Læber de henrykked' mig.
Hvad han ſvoer, fra Graven tordnende gjensendtes,
Evig, evigt ſtaf hans Meeneedsord,

Erigt her af Hydra jeg omspændtes,
Dg der blev udøvet Mord.

Joseph, Joseph! fjernet mange Mile
Følge Dig den lede Skygges Syn,
Det med kolde Arme mod Dig ile,
Knuse Glædesdrømmen, som et Lyn!
Under klaren Stjernehimmel skue
Barnets brystne Dødsblik paa Dig hen!
I sit blod'ge Smykke det Dig true,
Pidste Dig, pidste Dig fra Paradiis
igjen!

See! der laae det, i sit Blod det svømmet'
Sandsløs, foldt henstirrende jeg stod,
Saae hvor stridt de røde Perler strømmed',
Dg med dem henrandt mig Livets Flod.
Rædsomt banked Slag i Slag mit Hjerte,
Rædsomt Rættens Bud;
Tro jeg iled', for min Flammesmerte
I den kolde Død at slukke ud.

Joseph, Joseph! Gud i Himlen kan
tilgive,

Synderinden tilgi'er Dig —

Men mit Nag skal Jorden viet blive;

Vue, blussende fra Baalet stig!

Herligt, herligt! hoor hans Breve flamme!

Iden flux hans Eder har fortært,

Dg hans Kys, o see hvor høit de flamme!

Hvad paa Jord var engang mig saa
kjært?

Troer ei Roserne i Ungdoms Ynde;

Troer ei Søstre! troer ei Eed af Mænd;

Skjønhed fristede min Dyd at synde,

Paa Blodstedet her jeg banded den.

Taarer? Taarer i Blodmandens Blikke!

Hurtigt Bindet for mit Nafn nu!

Bøddel! bryde Lilien kan Du ikke?

Blege Bøddel, skjælv ei Du!

Chor. Gud i Himlen kan tilgive; —

